

Księga Daniela - Numer sto osiemdziesiąt cztery

Szabat i Wcielenie: kamienie węgielne millerowskiego procesu pieczętowania

Jeff Pippenger
2024-04-14

Ostateczna próba dla pokolenia millerystów, które nie przeszło procesu testowania, rozpoczęła się w 1856 roku wraz z pojawieniem się większego światła na temat „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej 26. Od 1856 do 1863 roku poselstwo laodycejskie wyznaczyło ostatni okres w ramach czasu, który rozpoczął się wraz z nadejściem trzeciego anioła 22 października 1844 roku. Ten okres jest przedstawiony w wersetach od trzynastego do piętnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Tamten okres czasu jest zilustrowany nie tylko przez tamte wersety, lecz także przez historię, która je wypełniła, a także przez geograficzne świadectwo Panium, które jest również Cezareą Filipową. Cezareą Filipową Chrystus odwiedził celowo tuż przed krzyżem, a krzyż przedstawia prawo niedzielne, co jest przedstawione w wersecie szesnastym. 22 października 1844 roku Lew z pokolenia Judy ukazał naukę o sabacie w szczególnym świetle. Następnie pod koniec tego procesu próby wprowadził wzrost poznania w kwestii „siedmiu czasów”, a „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26 to nauka o sabacie. Jest to przykazanie szabatowe dotyczące odpoczynku ziemi, które stanowi bezpośrednią paralelę do przykazania szabatowego dotyczącego odpoczynku ludzi. Proroctwa czasowe o dwóch tysiącach pięciuset dwudziestu latach i o dwóch tysiącach trzystu latach oba zakończyły się 22 października 1844 roku.

Ostatni okres procesu próby, od 1856 do 1863 roku, był większym objawieniem sabatu, który już na początku procesu pieczętowania i próby został ukazany w szczególnym świetle. Historia, jaką obrazuje wypełnienie wersetów 13–15 jedenastego rozdziału Księgi Daniela, oznacza okres próby, w którym pieczęć Boża zostaje na wieki odcisnięta na stu czterdziestu czterech tysiącach. W tej historii dwie laski Ezechiela zostają złączone. Złączenie dwóch lasek przedstawia połączenie boskości z ludzkością, a nauką, która w tej historii jaśnieje w szczególnym świetle, jest nauka o wcieleniu.

Z tego powodu, gdy Piotr w Cezarei Filipowej wyznał, że Chrystus jest Synem Bożym, uznawał tym samym, że Chrystus, jako Syn Boży, ukazuje swoją dwoistą naturę: jest Boskim Synem Boga, który przyjął na siebie ludzkie ciało i w ten sposób stał się Synem Człowieczym.

Gdy uczniowie badali proroctwa świadczące o Chrystusie, zostali wprowadzeni w społeczność z Bóstwem i uczyli się o Tym, który wstąpił do nieba, aby dokończyć dzieło, które rozpoczął na ziemi. Uznali fakt, że w Nim mieszkała wiedza, której żaden człowiek, bez Bożej pomocy, nie mógł pojąć. Potrzebowali pomocy Tego, którego zapowiadali królowie, prorocy i sprawiedliwi. Ze zdumieniem czytali i wciąż na nowo odczytywali proroctwa Jego

charakteru i dzieła. Jakże niejasno pojmowali prorocze Pisma! Jakże powolni byli w przyjmowaniu wielkich prawd, które świadczyły o Chrystusie! Patrząc na Niego w Jego uniżeniu, gdy chodził jako człowiek wśród ludzi, nie zrozumieli tajemnicy Jego wcielenia, dwoistego charakteru Jego natury. Ich oczy były jakby zasłonięte, tak że nie dostrzegali w pełni boskości w człowieczeństwie. Lecz gdy zostali oświeceni przez Ducha Świętego, jakże pragnęli ujrzeć Go ponownie i usiąść u Jego stóp! Desire of Ages, 507.

Okres od 22 października 1844 roku do 1863 roku stanowi czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Okres ten rozpoczął się wyróżnieniem szabatu jako szczególnej prawdy pośród wielu prawd, które są odpieczętowywane w czasie pieczętowania. Okres ten zapoczątkował rozbrzmiewanie Siódmej Trąby, która wskazuje, kiedy tajemnica Boga miała zostać dopełniona.

Lecz w dniach głosu siódmego anioła, gdy zacznie trąbić, dokona się tajemnica Boża, jak oznajmił swoim sługom, prorokom. Objawienie 10:7.

Siódmy anioł jest zarazem trzecim Biada, ponieważ zapieczętowanie dokonuje się w dziejach w czasie, gdy trwa wojowanie islamu. Gdyby adwentyzm millerowski pozostał wierny w okresie po 22 października 1844 roku, islam, który został powstrzymany 11 sierpnia 1840 roku, zostałby uwolniony.

"Gdyby adwentyści po wielkim rozczarowaniu w 1844 roku mocno trzymali się wiary i jednomyślnie podążali dalej w otwierającej się opatrności Bożej, przyjmując poselstwo trzeciego anioła i w mocy Ducha Świętego głosząc je światu, ujrzeliby zbawienie Boże; Pan potężnie współdziałałby z ich wysiłkami, dzieło zostałoby dokończzone, a Chrystus już by przyszedł, aby przyjąć swój lud i udzielić mu jego nagrody. Lecz w okresie wątpliwości i niepewności, który nastąpił po rozczarowaniu, wielu wierzących w advent porzuciło swoją wiarę. ... W ten sposób dzieło zostało zahamowane, a świat pozostał w ciemności. Gdyby całe grono adwentyistów zjednoczyło się wokół przykazań Bożych i wiary Jezusa, jakże zupełnie inna byłaby nasza historia!" Ewangelizacja, 695.

22 października 1844 roku siódma trąba zaczęła rozbrzmiewać, a trąba jubileuszowa również zaczęła rozbrzmiewać.

I policzysz sobie siedem tygodni lat, siedem razy po siedem lat; i okres siedmiu tygodni lat wyniesie czterdzieści dziewięć lat. Wtedy sprawisz, aby zabrzmiała trąba jubileuszowa dziesiątego dnia siódmego miesiąca; w Dniu Pojednania sprawicie, aby trąba zabrzmiała po całej waszej ziemi. I poświęcicie rok pięćdziesiąty i obwołacie wolność w całym kraju wszystkim jego mieszkańcom: będzie to dla was jubileusz; i powróci każdy do swojej posiadłości, i powróci każdy do swojej rodziny. Księga Kapłańska 25:8-10.

Kiedy rozpoczyna się czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, rozlega się trąba, która wskazuje, że nadeszła wojna prowadzona przez islam, oraz trąba, która obwieszcza wolność tym, którzy byli niewolnikami grzechu. Jedna trąba wskazuje na zewnętrzną historię, a druga reprezentuje wewnętrzne doświadczenie tego ludu przymierza dni ostatecznych. Ich niewola zostaje zniesiona, gdy ich człowieczeństwo zostaje na wieczność złączone z Jego boskością. Linia po linii, te dwie trąby są jedną trąbą, ponieważ Trąba Jubileuszowa jest dęta tylko w Dniu

Pojednania, a Dzień Pojednania rozpoczyna się, gdy rozbrzmiewa Siódma Trąba trzeciego Biada. Nauką, która reprezentowała obie trąby w ruchu millerowskim, było światło sabatu. Światłem, które reprezentuje obie trąby w tych dniach ostatecznych, jest nauka o wcieleniu. Linia po linii, sabat i nauka o wcieleniu to ta sama nauka.

Wyznanie Piotra wskazało na Mesjasza, a także na Syna Bożego. Mesjasz jest Synem Bożym. Mesjasz jest Stwórcą, którego reprezentuje szabat.

"Paweł nigdy nie widział Chrystusa, kiedy ten przebywał na ziemi. Wprawdzie słyszał o nim i jego dziełach, lecz nie mógł uwierzyć, że obiecany Mesjasz, Stwórca wszystkich światów, Dawca wszelkich błogosławieństw, pojawiłby się na ziemi jako zwykły człowiek." Szkice z życia Pawła, 256.

Szabat wskazuje na Stwórcę, a Stwórcą był Chrystus, którego rozpoznał Piotr. Syn Boży, którego rozpoznał Piotr, to Ten, który przyjął ludzkie ciało, aby stać się Synem Człowieczym. Syn Boży reprezentuje wcielenie.

Chrystus przyniósł mężczyznom i kobietom moc do zwyciężania. Przyszedł na ten świat w ludzkiej postaci, aby żyć jako człowiek wśród ludzi. Przyjął uwarunkowania ludzkiej natury, aby zostać wypróbowanym i doświadczonym. W swojej człowieczości był uczestnikiem Boskiej natury. W swoim wcieleniu w nowym sensie zyskał tytuł Syna Bożego. Anioł rzekł do Marii: „Moc Najwyższego osłoni cię; dlatego też to święte, które się z ciebie narodzi, będzie nazwane Synem Bożym” (Łuk. 1:35). Będąc Synem człowieka, stał się Synem Bożym w nowym sensie. Tak stanął w naszym świecie — Syn Boży, a jednak z urodzenia związany z rodzajem ludzkim. Selected Messages, księga 1, 226.

W Cezarei Filipowej podwójne wyznanie Piotra reprezentowało sto czterdzieści cztery tysiące, którzy rozumieją, że Jezus jest Chrystusem, Synem Bożym, oraz rozumieją naukę o sabacie, która została rozświetlona w 1844 roku, a także naukę o wcieleniu, rozpoznawaną w dniach ostatecznych. Światło tej podwójnej prawdy zostaje odsłonięte na początku i na końcu okresu pieczętowania, co potwierdza historia pieczętowania od 22 października 1844 roku do 1863 roku oraz historia dwóch głosów z osiemnastego rozdziału Apokalipsy.

Zarówno w millerowskiej linii procesu pieczętowania, jak i w proroczej linii pieczętowania w osiemnastym rozdziale Objawienia, na samym końcu okresu występuje próba, w której jedna klasa objawia się jako głupie panny, jak miało to miejsce w latach 1856–1863, a inna klasa objawia się jako mądre panny od lipca 2023 aż do rychło nadchodzącej ustawy niedzielnej. Ten końcowy okres próby powtarza początek tego okresu. Ten sam anioł, który zstąpił 11 września 2001 roku, przybywa jako Michał, by w 2023 roku wezwać umarłych do życia — jednych do życia wiecznego, a innych do wiecznej śmierci. Gdy przybywa, prowadzi swój lud z powrotem do fundamentów. Jedni odmawiają chodzenia dawnymi ścieżkami, inni po nich chodzą. Niektórzy zważają na dźwięk trąby, inni odmawiają słuchania.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią, a znajdziecie odpoczynek dla dusz waszych. Lecz oni rzekli: Nie będziemy nią chodzić. Nadto ustanowiłem nad wami strażników, mówiąc: Słuchajcie dźwięku

trąby. Lecz oni rzekli: Nie będziemy słuchać. Jeremiasza 6:16, 17.

Poselstwo reprezentowane przez trąbę, w którą dmą strażnicy, jest dwojakie. Jest to siódma trąba islamu i jubileuszowa trąba wyzwolenia. To poselstwo o połączeniu boskości z człowieczeństwem, dokonany przez tajemnicę wcielenia, które owocuje charakterem przygotowanym na pieczęć Boga, która jest szabatem. Poselstwo, dzieło i okoliczności związane z tym ostatecznym okresem pieczętowania, który rozpoczął się w lipcu 2023 roku, dwadzieścia dwa lata po roku 2001, są reprezentowane przez wersety 13–15 jedenastego rozdziału Księgi Daniela oraz przez wizytę Chrystusa w Cezarei Filipowej w szesnastym rozdziale Ewangelii Mateusza.

W przypowieści o dziesięciu pannach wszystkie panny zasnęły podczas oczekiwania. Jezus powiedział swoim uczniom, że Łazarz zasnął.

To powiedziawszy, rzekł do nich: Nasz przyjaciel Łazarz śpi; lecz idę, aby go obudzić ze snu. Wtedy rzekli jego uczniowie: Panie, jeśli śpi, wyzdrowieje. Jezus jednak mówił o jego śmierci; oni zaś myśleli, że mówi o odpoczynku we śnie. Wtedy Jezus powiedział im otwarcie: Łazarz umarł. Jan 11:10-14.

Po dwudziestu jeden dniach Daniel zobaczył wizję i był pogrążony w głębokim śnie.

A ja, Daniel, sam tylko widziałem to widzenie; bo mężowie, którzy byli ze mną, nie widzieli widzenia; lecz padło na nich wielkie drżenie, tak iż uciekli, aby się ukryć. Przeto zostałem sam i widziałem to wielkie widzenie, a nie pozostała we mnie żadna siła: albowiem moja krasa obróciła się we mnie w zniszczenie i nie zachowałem żadnej siły. A jednak usłyszałem głos jego słów; a gdy usłyszałem głos jego słów, wpadłem w głęboki sen, twarzą ku ziemi, a moja twarz była zwrócona ku ziemi. Daniel 10:7-9.

Dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia leżeli martwi na ulicy przez trzy i pół dnia, a martwe kości Ezechiela były w dolinie. 18 lipca 2020 roku czas zwłoki duchowej śmierci i snu spadł na panny ruchu trzeciego anioła. Trzy lata później rozpoczął się proces przebudzenia i przygotowania Bożego ludu czasów ostatecznych jako Jego sztandaru i potężnej armii. Anioł, który zstąpił 18 lipca 2020 roku, odpieczętował prawdę, jak aniołowie zawsze czynią, gdy zstępują.

Prawdą, którą odsłonił, było doświadczenie czasu zwłoki i pierwszego rozczarowania. Boży lud czasów ostatecznych był wówczas rozproszony, a gdy w historii nadszedł proces jego przebudzenia, musiał rozpoznać i uznać, że został rozproszony i że znajdował się w czasie zwłoki. Wtedy posłano wielu aniołów, czyli wiele poselstw, aby wzmocnić poselstwo o czasie zwłoki.

Pod koniec poselstwa drugiego anioła ujrzałem wielkie światło z nieba, które świeciło na lud Boży. Promienie tego światła zdawały się jasne jak słońce. I usłyszałem głosy aniołów wołających: 'Oto Oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie Mu na spotkanie!'

To był okrzyk o północy, który miał nadać moc poselstwu drugiego anioła. Aniołowie zostali posłani z nieba, aby pobudzić zniechęconych świętych i przygotować ich do wielkiego dzieła, które było przed nimi. Najzdolniejsi ludzie nie byli pierwszymi, którzy przyjęli to poselstwo. Aniołowie zostali posłani do pokornych, oddanych i przynaglili ich, aby wzniesli okrzyk: „Oto

Oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie Mu na spotkanie!” Ci, którym powierzono ten okrzyk, pośpieszyli i w mocy Ducha Świętego ogłosili poselstwo oraz pobudzili swoich zniechęconych braci. To dzieło nie opierało się na mądrości i uczoności ludzi, lecz na mocy Bożej, a Jego święci, którzy usłyszeli okrzyk, nie mogli się mu oprzeć. Najbardziej duchowi jako pierwsi przyjęli to poselstwo, a ci, którzy wcześniej przewodzili w dziele, byli ostatnimi, którzy je przyjęli i pomogli wzmocnić okrzyk: „Oto Oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie Mu na spotkanie!”

W każdym zakątku kraju dano światło odnośnie poselstwa drugiego anioła, a to wołanie topiło serca tysięcy. Rozchodziło się od miasta do miasta i od wsi do wsi, aż oczekujący lud Boży został w pełni przebudzony. W wielu kościołach nie pozwolono, aby to poselstwo było głoszone, a liczna grupa, która miała żywe świadectwo, opuściła te upadłe kościoły. Potężne dzieło zostało dokonane przez wołanie o północy. Poselstwo przenikało do serc, prowadząc wierzących do szukania żywego doświadczenia dla siebie. Wiedzieli, że nie mogą polegać jedni na drugich. Wczesne pisma, 238.

Przyjście poselstwa okrzyku o północy w przypowieści wskazuje, kiedy dwie klasy panien ujawniają, czy mają oliwę. Mądre mają oliwę, głupie jej nie mają. Przypowieść wypełniła się przez działalność Samuela Snowa w historii millerytów, a w ramach tej działalności poselstwo przedstawiane przez Snowa zostało rozwinięte, co odzwierciedlają jego artykuły w ówczesnych publikacjach millerytów. Następnie, gdy przybył na zjazd obozowy w Exeter, który trwał od 12 do 17 sierpnia 1844 roku, został również przedstawiony okres, który ostatecznie doprowadził do tego, że uczestnicy zgromadzenia opuścili je i zaczęli głosić to poselstwo.

Jest "punkt w czasie", w którym poselstwo Wołania o Północy zostaje w pełni ugruntowane, i w tym momencie, na podstawie przypowieści, czas łaski zamyka się dla panien. Ten "punkt w czasie" jest poprzedzony "okresem", w którym poselstwo jest rozwijane. Od lipca 2023 roku poselstwo Wołania o Północy się rozwija i, w odróżnieniu od wypełnienia w ruchu millerowskim, jest przekazywane na cały świat z wyprzedzeniem względem "zamknięcia czasu łaski". Gdy czas łaski zamknął się pod koniec spotkania w Exeter, poselstwo rozeszło się wtedy do "każdej części kraju", i "zostało dane światło na temat poselstwa drugiego anioła, a wołanie poruszyło serca tysięcy. Szło od miasta do miasta i od wioski do wioski, aż oczekujący lud Boży został w pełni rozbudzony."

Obecnie wiadomość, którą zaczęto publikować w lipcu 2023 roku, jest już w stu dwudziestu krajach na całym świecie, a artykuły, które przedstawiają rozwój przesłania wołania o północy, są dostępne w ponad sześćdziesięciu językach i można je czytać lub ich słuchać.

Objawienie Jezusa Chrystusa, które Bóg mu dał, aby ukazać swoim sługom to, co musi wkrótce się stać; posłał je i oznajmił przez swego anioła swojemu słudze Janowi, który zaświadczył o słowie Bożym i o świadectwie Jezusa Chrystusa, a także o wszystkim, co widział. Błogosławiony, kto czyta, i ci, którzy słuchają słów tego proroctwa i zachowują to, co w nim jest napisane, bo czas jest bliski. Objawienie 1:1-3.

Światło tego przesłania, jak przedstawiono w artykułach, zostało osiągnięte w ciągu około sześciu miesięcy przez dwie osoby.

"Jeśli ci, którzy mogą pomóc w -, nie zostaną pobudzeni do poczucia swego obowiązku, nie rozpoznają dzieła Bożego, gdy zabrmi głośnie wołanie trzeciego anioła. Gdy światło wyjdzie, aby oświecić ziemię, zamiast przyjść Panu z pomocą, będą chcieli krępować Jego dzieło, by dopasować je do swoich ciasnych wyobrażeń. Powiem wam, że Pan będzie wykonywał to ostatnie dzieło w sposób bardzo odbiegający od zwykłego porządku rzeczy i w sposób sprzeczny z jakimkolwiek ludzkim planowaniem. Będą wśród nas tacy, którzy zawsze będą chcieli kontrolować dzieło Boże, dyktować nawet, jakie posunięcia mają być podjęte, gdy dzieło będzie posuwało się naprzód pod kierunkiem anioła, który łączy się z trzecim aniołem w przesłaniu, jakie ma być przekazane światu. Bóg użyje takich dróg i środków, że będzie widać, iż bierze wodze w swoje własne ręce. Pracownicy będą zdumieni prostymi środkami, których użyje, aby urzeczywistnić i udoskonalić Jego dzieło sprawiedliwości." Świadectwa dla kaznodziejów, 300.

Lew z pokolenia Judy doprowadził teraz Swój lud czasów ostatecznych do wersetów 13–15 w rozdziale 11 Księgi Daniela, otwierając historię przedstawioną przez okres od 200 r. p.n.e. do 63 r. p.n.e., a także do szesnastego rozdziału Ewangelii Mateusza i historii wizyty Chrystusa w Cezarei Filipowej. Zarówno proroctwa, jak i historia ich wypełnienia się są zgodne z tą częścią Księgi Daniela, która była zapieczętowana aż do czasów ostatecznych. Księgi Daniela i Objawienia stanowią jedną księgę, więc w czasach ostatecznych, tuż przed zamknięciem czasu łaski, Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane, a to Objawienie obejmuje tę część Daniela, która dotyczy czasów ostatecznych. Czas jest bliski zakończenia zjazdu obozowego w Exeter.

I rzekł do mnie: Nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, bo czas jest bliski. Kto czyni nieprawość, niech dalej czyni nieprawość; a kto jest nieczysty, niech dalej będzie nieczysty; a kto jest sprawiedliwy, niech dalej postępuje sprawiedliwie; a kto jest święty, niech dalej się uświęca. Objawienie 22:10–11.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Oto nadchodzą dni — mówi Pan Bóg — że ześlę na ziemię głód, nie głód chleba ani pragnienie wody, lecz słuchania słów Pana. I będą się tułać od morza do morza, i od północy aż po wschód; będą biegać tam i z powrotem, szukając słowa Pana, lecz go nie znajdą. W owym dniu omdleją z pragnienia piękne dziewice i młodzieńcy. Ci, którzy przysięgają na grzech Samarii i mówią: Żyje twój bóg, o Danie! oraz: Żyje droga do Beer-Szeby! — ci upadną i już nigdy nie powstaną. Amosza 8,11–14.